

Πατερικός λόγος είναι η πρόσληψη τροφής από ζωντανούς οργανισμούς!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Αντί editorial για την νέα ενότητα του “Διακονήματος” με τίτλο “Απαύγασμα πατερικής Σοφίας”

Του Αρχιμανδρίτη Βασιλείου (Γουντικάκη), Προηγούμενου Ιεράς Μονής Ιβήρων Αγίου Όρους

Ο πατερικός λόγος, ο λόγος των Αγίων Πατέρων, δεν είναι μεταφορά γνωμών στα διάφορα θέματα με τη βοήθεια Κονκορντάσιας. Είναι η πρόσληψη τροφής από ζωντανούς οργανισμούς. Η αφομοίωσή της απ' αυτούς, η μετατροπή σε αίμα, ζωή και αντοχή και στη συνέχεια, η δι' αυτού του γεγονότος της ζωοποιήσεως, της αναμφισβήτητα και ασχολίαστα αντιληπτής, μετάδοση της χαράς και αναγγελία του θαύματος τούτου.

Έτσι δεν μεταφέρεται ο λόγος ο ζωντανός, ο Πατερικός, μηχανικά, δεν σώζεται αρχαιολογικά, δεν πλησιάζεται με ιστορικές αναδρομές. Μεταφέρεται ατόφιος, ολοζώντανος, με το να περνά από γενιά σε γενιά, μέσα από ζωντανούς οργανισμούς, να τους αλλοιώνη, να δημιουργή «Πατέρες», που τον κάνουν προσωπικό τους λόγο, νέο κτήμα, θαύμα. Πλούτο που αυξάνει δινόμενος.

Αυτή η αναλλοίωτη αλλοίωση της δυνάμεως που αλλοιώνει τη φθορά σε αφθαρσία. Είναι η ακίνητη αεικινήσια του λόγου του Θεού και η αείζωη ατρεψία του.

Κάθε μέρα φαίνεται ο λόγος άλλος, καινούργιος, και είναι ο ίδιος. Αυτό είναι το μυστήριο της ζωής, που μπήκε μέσα στα σπλάχνα της νεκρωθείσης φύσεως μας και την ανασταίνει από μέσα τσακίζοντας τους μοχλούς του Άδη.

Προσφορά στον άλλο του πατερικού λόγου σημαίνει ότι ο ίδιος ζω· αλλοιούμαι από αυτόν. Και έχει έτσι ο οργανισμός μου τη δυνατότητα να τον αλλοιώση, να τον κάνη βρώσιμο και πόσιμο απ' αυτόν στον οποίο τον προσφέρω.

Αυτή η αλλοίωση του λόγου μέσα στον άνθρωπο και η αλλοίωση του εαυτού του απ' αυτόν κρατά αναλλοίωτο το μυστήριο της προσωπικής και ανεπανάληπτης ζωής που πατερικά διδάσκεται και δίδεται.

Είναι σαν την τροφή που τρώει η μάνα: τρέφει την ίδια, την συγκρατεί στη ζωή, και ταυτόχρονα μέσα της γίνεται γάλα μητρικό, ποτό ζωής για το στομάχι του βρέφους της.

Πόσο ωραίο είναι να γίνη ο άνθρωπος θεολογία. Τότε ό,τι κάνει, προ παντός αυτό που γίνεται αυθόρμητα (και μόνο το αυθόρμητο είναι αληθινό) μαρτυρεί και μιλά για το ότι εσαρκώθη ο Υιός και Λόγος του Θεού, ενηθρώπησε διά Πνεύματος Αγίου και της αειπαρθένου Μαρίας. Μιλά άφωνα για τα άφατα μυστήρια που αποκαλύφθηκαν εν τοις εσχάτοις καιροίς.

Αυτή η θεολογική ζωή και μαρτυρία είναι μια ευλογία που καταγλυκαίνει τη ζωή του ανθρώπου είναι μια τροφή που κόβεται και δίδεται στον άλλο. Σαν ένα ποτό που χύνεται και προσφέρεται άφθονα για να το πιη και να ξεδιψάση ο άνθρωπος.

Τότε δεν μιλά κανείς για ζωή, αλλά δίδει ζωή. Τρέφει τον πεινασμένο και ποτίζει το διψασμένο. Αντίθετα, η σχολαστική θεολογία, τα διανοητικά κατασκευάσματα, δεν μοιάζουν με το Σώμα του Κυρίου, την όντως τροφή, ούτε με το Αίμα Του, το

όντως ποτόν, αλλά μοιάζουν με κάποια πέτρα που συναντά κανείς κάποτε μέσα στο φαγητό του. Έτσι αχώνευτη και απάνθρωπα σκληρή φαίνεται στη γεύση και στο στόμα του λειτουργημένου ανθρώπου ο όγκος του σχολαστικισμού, που απορρίπτεται σαν κάτι ξένο και απόβλητο.

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη, π. Βασιλείου, "Εισοδικόν", έκδοση Ιεράς Μονής Ιβήρων.